

Trisoplast Mineral Liners kijkt over de grenzen

Trisoplast Velddriel wil vooral groeien in het buitenland.

door Gert-Jan Buijs

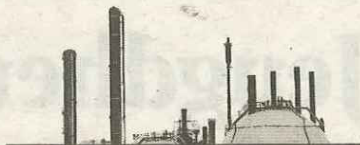
VELDDRIEL - Omstreeks 1991 begon Trisoplast Mineral Liners, onderdeel van aannemingsbedrijf Van den Biggelaar, met het zoeken naar nieuwe ontwikkelingen.

Trisoplast was er daar een van. Trisoplast als product is een van oorsprong Hongaarse uitvinding, die door het gelijknamige Velddrielse bedrijf verder is verbeterd.

„Trisoplast is een mengeling van zand en bentonietklei”, legt Jack Wammes, managing director uit.

„De deeltjes van bentonietklei zijn zo klein, dat ze de ruimtes tussen de zandkorrels opvullen en daar opzwellen en een waterdichte laag vormen. Wij voegen daar nog polymeren aan toe. Dat zijn lange ketens van moleculen, met uitsteekselletjes eraan. Die zorgen voor een nog grotere verdichting, doordat ze onder invloed van water uitzetten en de bentonietdeeltjes aan elkaar hechten.”

En dus is Trisoplast bruikbaar voor een hele trits toepassingen. Maar voordat het zo ver was dat Trisoplast in de markt gezet kon worden, waren er al vele jaren van testen en verbeteren voorbij.

BOMMELERWAARD IN BEDRIJF

Bommelerwaard in Bedrijf is een serie over bekende en minder bekende ondernemers in de regio.

Het mengsel wordt ingezet overal waar een waterdichte laag nodig is. Je kun er vijvers of andere waterpartijen mee maken, of waterdichte ondergronden voor parkeergarages, petrochemische opslagtanks, industrieterreinen, wegenbouw enzovoort. Inmiddels werken er bij Trisoplast

Trisoplast is in dit geval zwart van kleur, vanwege het vormzand.

in Velddriel twaalf mensen en er is ook een Duitse vestiging met vier personeelsleden. Wammes: „Verder werken we veel met partners in het buitenland.” De jaaromzet van Trisoplast Mineral Liners ligt tussen de 8 en de 10 miljoen euro. In meer dan twintig landen is inmiddels Trisoplast te vinden. „Maleisië, Frankrijk, Duitsland, Italië, Roemenië, Chili, Zuid-Afrika, Chili, Argentinië en Mexico.”

De komende jaren ligt de kernactiviteit van Trisoplast Mineral Liners nog in het afdichten van vuilstortplaatsen in Nederland. „Maar dat is een markt die minder wordt. Wij zoeken onze toekomst vooral internationaal.” En daarmee doelt hij dus niet alleen op het afdichten van vuilstortplaatsen.

Het Trisoplast wordt afgedekt met plastic folie. daarop komt nog drainagefolie, gevuld door schone grond.

foto's Joris Buijs/PVE

Nepheuvels van De Spinderkrijgen afdekking van Trisoplast en plastic

Trisoplast in de praktijk op Tilburgse stortplaats De Spinder

door Gert-Jan Buijs

TILBURG - Op de enorme Tilburgse stortplaats De Spinder is prima te zien hoe Trisoplast wordt toegepast. Het complex, dat doet denken aan Limburgs heuvelland, wordt afgedicht met Trisoplast. Manager Jack Wammes van Trisoplast Mineral Liners overhandigt een paar veiligheidslaarzen, een dito helm en een felgekleurd hesje.

Een stevige wandeling volgt. Op een van de flanken van een gigantische berg huisvuil zorgt een wals ervoor dat het afval zo veel mogelijk inklinkt. Her en der steken resten plastic, hout en metaal en andere troep er nog bovenuit. Nadat de wals eroverheen is geweest, resteert een redelijk glad oppervlak. Dit is het materiaal dat vooral afgedekt moet worden. Maar de volgende laag mag ook niet uitspoelen: afvalslakken van (vuil)verbrandingsovens. Dit wordt aangebracht op op het slappe afval als stevige steunlaag voor

de rest van de afdekconstructie. „Hier zitten ook resten van onder meer metalen in. Dus dat moet ook afgedekt worden.” Een laag Trisoplast voorkomt dat eventuele verontreinigingen er met het hemelwater uitsijpelen. Dat geldt dan uiteraard meteen ook voor het onderliggende huisvuil. Even verderop op de flank is een aantal voertuigen bezig Trisoplast aan te brengen. „In dit geval gebruiken we in plaats van gewoon zand vormzand om Trisoplast te maken. Dat is afkomstig uit gieterijen, waar het gebruikt is

om mallen te maken.” Dit wordt dus ook gerecycled. Trisoplast oogt in dit geval door het gebruik van het vormzand als ietwat vochtig zwart vulkaanzand. Als je het vastpakt en erin knijpt, kleeft het al enigszins aan elkaar. Naarmate er straks meer water bijkomt, neemt de binding toe. Een graafmachine stort Trisoplast op de platgewalste afvalslakken. Een tweede machine smeert het spul uit alsof er een grote boterham belegd moet worden. Vervolgens komt er weer een wals aan te pas om de laag aan te drukken tot een

dikte van ongeveer 7 centimeter. „Die dunne laag is een van de pluspunten van Trisoplast”, zegt Wammes trots. „Er zijn wel andere materialen, maar daar moet je veel meer van gebruiken. Die van ons bevat veel meer bentonietklei en polymeren. Met ons ben je 10 tot 15 procent goedkoper uit.” Nog een ander promo-verhaal: „Ons materiaal is veel duurzamer. Diverse ontwerpen worden al begroot op honderd jaar levensduur. Vuilstortplaatsen worden uiteindelijk overgedragen aan de provincie. Daarvoor moet de eigenaar een na-

zorgfonds opzetten, zodat er bij problemen in de toekomst geld is om die op te lossen. Met Trisoplast hoeft de eigenaar minder geld in zo'n fonds te stoppen.” Allemaal aan de Trisoplast zou je zo zeggen, maar zo simpel is het nou ook weer niet. Met name in de wegenbouw krijgt Trisoplast niet echt een poot aan de grond, als gevolg van 'rompslomp' in de regelgeving bij het ministerie van VROM. „Als materiaal is Trisoplast door universiteiten en onderzoeken allang goedgekeurd. Maar het ministerie van VROM staat

Trisoplast desondanks nog steeds niet toe in de wegenbouw.” Het komt erop neer dat ze in Den Haag een rekenmodel willen ontwikkelen dat op al die afdichtmogelijkheden van toepassing is. Totdat dat er is, krijgt Trisoplast amper toegang tot het vele werk in de Nederlandse wegenbouw. VROM werd al eens met succes voor de rechter gedaagd - Trisoplast Mineral Liners dwong met succes een snelle beslissing af - maar anno juni 2009 is de toestemming er nog steeds niet. Wammes wacht maar af, want het rijk zou weleens

een goede klant kunnen worden. Terug naar Tilburg. Op de gewalste Trisoplastlaag brengt weer een andere graafmachine stroken dik plastic folie aan. Die worden onder hoge druk aan elkaar gelast. De berg is nu van plastic geworden. Weer een stukje verderop komt er drainagefolie bovenop. Dit spul bestaat ook weer uit gerecycled spul; geshredderd textiel en schuimrubber, dat zorgt voor een afvoer van schoon regenwater. Als laatste nog een meter schone grond erop, en de stortplaats kan zeker een eeuw vooruit.